

Veliki soboti je sledila težka noč, za Ivico in za roditelje res — velika noč! Že v prvih urah velikonočnega jutra je priplul smrtni angel k posteljici nedolžne deklice, pritisnil na njeno čisto čelo poljub ter ponese! to prelepo cvetko zmagoslavno vstalemu Zveličarju.

Vsa v cvetju je ležala Ivica o velikonočnih praznikih na mrtvaškem odru. Žalostna novica o njeni smrti se je bliškoma razširila.

Na zadnji poti so jo spremljale na velikonočni torek tudi njene součenke in ji poklonile venec v znak ljubezni. Imela je prav lep pogreb.

Starši so ji hoteli izkazati še v slovo vso ljubezen, zato niso štedili stroškov zanjo.

Počasi se je pomikal mrtvaški voz z belo in z venci posuto krsto med sviranjem godbe proti Sv. Krištofu. Ob odprti družinski rakvi so pevci še enkrat zapeli pretresljivo žalostinko. Telesni ostanki blage Ivice so našli tih kotichek v deželi mrtvih, a njena dušica dom med angelci. Iz naših src pa se dviga k njej prošnja — molitev:

»Na srečnem božjem nebi —
oj, moli še za me!«

Zakaj sem postal Mladi junak.

Tovariši!

Veselilo nas je, ko smo brali v Angelčku Vaša pisma. Tudi v Preski nas je čez stoindvajset Mladih junakov. Jaz sem postal Mladi junak zato, ker nočem piti vina. Tudi se nečem valjati po cesti ali jo vsaj meriti. Mnogokrat so že našli pijanca v cestnem jarku. Pijanec se tudi tepe; ko pride domov, pa razsaja. Tudi kajenje mi jako smrdi. Lansko leto smo imeli Mladi junaki izlet k Sv. Katarini. Bil je jako lep dan. Tam smo se igrali in peli. Ob petih smo šli domov. Tudi letos bomo imeli kak izlet.

Anton Duhovnik,
učencem II. razr. v Preski.